

Badanie zgodności, jako element konieczny dla postępowania w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę, będzie każdorazowo uzależnione od okoliczności występujących w sprawie. W sytuacji pełnej zgodności projektu budowlanego z postanowieniami decyzji o warunkach zabudowy, rolą organu administracji architektoniczno-budowlanej jest zaakcentowanie dokonania tej oceny w decyzji o pozwoleniu na budowę. Owa zgodność powinna być wyrażona jednoznacznie, w sposób nie budzący wątpliwości co do trafności dokonanej oceny.

Podkreślić zatem należy, że elementem postępowania przed organami administracji architektoniczno-budowlanej związanym z udzieleniem pozwolenia na realizację inwestycji celu publicznego jest zgodność projektowanego zamierzenia z ustalonymi uprzednio warunkami lokalizacji, określonymi w trybie art. 50 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (aktualnie tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 778 z późn. zm.).

Obowiązek badania powyższej zgodności wynika wprost z treści art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego stanowi podstawę, wzorzec do określenia warunków, na jakich może dojść do realizacji zamierzenia. Już z tego tytułu stanowić ona będzie przedmiot analiz organu rozpatrującego wnioski o wydanie pozwolenia na budowę. Oznacza to zatem, że powołanie się przez Sąd I instancji na wynikające z tej decyzji warunki, bądź też wyrażenie wątpliwości co do możliwej interpretacji wynikających z niej ustaleń, stanowi o koniecznym uwzględnieniu wiążących rozstrzygnięć, istotnych dla oceny legalności decyzji o pozwoleniu na budowę. Z tego względu zarzut naruszenia art. 134 § 1 p.p.s.a. należało uznać za nieusprawiedliwiony.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2016 r. II OSK 1351/16

Źródło: CBOSA